

Beste politiemedewerker,

Mag ik u wat vragen? Ik heb u namelijk nodig om de zorg veiliger te maken.

Geweld tegen hulpverleners is inmiddels not done. Of we nou in een blauw, groen, wit of zonder uniform de werkzaamheden verrichten. Allemaal hulpverleners. En we klappen voor elkaar. Vind ik oprecht mooi.

Maar waarom beste politiemedewerker, dan soms toch nog de opmerking 'Het hoort toch bij je werk?' wanneer een GGZ medewerker belt voor het maken van een afspraak tot het doen van aangifte?

Ja, het komt voor, helaas. Daar waar mensen zijn kunnen emoties de overhand krijgen, of gedrag ingezet worden om iets voor elkaar te krijgen. Agressie, geweld. En ja, we leren hiermee om te gaan. Om het waar mogelijk te voorkomen en te de-escaleren. Maar nee, het hoort er niet bij. Echt niet. Nooit.

'Je bent toch niet geraakt?' is ook geen helpende vraag. Alsof die stenen asbak alleen maar een wapen is als de dader goed kan mikken. Of dat de intentie van de dader hiermee samenhangt. Net het hoofd gemist is toch gegooid. En de impact op de hulpverlener is er niet altijd minder om. En ook een poging tot *zware* mishandeling is strafbaar.

Dan volgt soms de 'Hij is toch ziek?' Deze doet mij pijn aan mijn zorghart. Telt de mens die bij toeval een psychiatrisch ziektebeeld heeft dan eigenlijk niet mee? Is 'ziek, in de war, valt niet van te plukken', een vrijbrief om gewelddadig te zijn? Dat is toch gek?

Niet alles wat wij meemaken komt voort uit ziekte of gekte. En ook 'de psychiatrische patiënt' telt voor mij als mens mee in de maatschappij. Dus geldt ook voor deze mensen de wet- en regelgeving. Toch?

Weet ook dat wij soms aangifte doen om de patiënt de juiste zorg te kunnen bieden. Klinkt gek, dat snap ik. Maar het opbouwen van een dossier kan bijdragen aan het recht om gebruik te kunnen maken van forensische zorg. Vooral wanneer de reguliere zorg niet toereikend blijkt voor de patiënt. Dus doel is niet altijd alleen maar straf, maar ook betere zorg.

Ook hebben wij een verantwoordelijkheid naar de maatschappij. Deze mensen blijven niet altijd achter gesloten deuren. En een toekomstige buurman wil ook geen asbak naar zijn hoofd geslingerd krijgen. Stel je voor dat de patiënt ineens beter kan mikken, doordat hij zonder consequenties heeft kunnen oefenen.

Ik snap dat u elke afspraak tot het doen van aangifte moet checken. Aftasten of het aangiftewaardig is. Of het zin heeft de politie ermee te belasten. De politie heeft het al zo druk. U doet ook maar uw werk. Ik hoop echter dat u beseft dat deze afweging door de hulpverlener ook al is gemaakt. Het kost mij soms dagen overredingskracht om de hulpverlener te overtuigen aangifte te doen. Omdat men juist deze opmerkingen vreest én vanwege de tijdsinvestering. Want ook deze hulpverlener heeft het druk. En naast het reguliere werk moeten we soms ook nog asbakken ontwijken.

Ik snap dat het lastig is. VPT, ELA, GTPA, werkdruk, pakkans. Soms echt gekkenwerk. Ik doe echt mijn best om het makkelijker te maken; kortere lijnen, duidelijker beleid. Voor de politie én de zorg. Maar tot die tijd: Zou u deze opmerkingen alstublieft willen overslaan?

Want samen werken aan veilige zorg, dat is toch helemaal te gek?

Met vriendelijke groet,
Carla de Bruyn